

Bram Vermeulen, Ik Was Erbij

En in wat eens de loopgraaf was
Nu een modder plas
Biedt het lijk van een soldaat
Nog het enig houvast.

En recht op tegen de wand
Een kameraad
Beide benen zijn verdwenen
De dood in zijn gelaat

En alleen de rug nog zichtbaar
Naast het smal plankier
Gedruwd niet uitgegleden
De officier

En er schreeuwt er een voluit
Als hij de armen uitgespreid
De volle laag ontvangt
Het einde van zijn strijd

En het lichaam van een man
Hangt in het prikkeldraad
Geraakt onder zijn helm
Gezicht zonder gelaat

Vertel van die verschrikking
Maar niet aan mij
Ik hoef niet meer te weten
Ik was er bij

En tegen over elkaar
Twee mannen in het veld
Wie het eerste steekt die leeft
Maar allebei sowieso een held

En 's nachts hoor je ze zingen
Vanuit de loopgraaf aan de overkant
Zo klinken dus de stemmen
Van de vijand

En doodstil op zijn rug
Bedekt onder een vlag
De man zonder benen
Die naar huis toe mag

Vertel van die verschrikking
Maar niet aan mij
Ik hoef niet meer te weten
Ik was er bij

En in de stad viert de soldaat het feest
Dat hij het heeft gehaald
Terwijl in alle bedden van de stad
Voor de liefde wordt betaald

En veilig verder in de hoofdstad
Met het wijnglas in den hand
Toasten de hoge hoeden heren
Op volk en vaderland

Vertel maar van die leugen
Maar niet aan mij
Ik hoef niet meer te weten
Ik was er bij

Ik vond daar mijn dood
En hoewel vergeten gegaan
Geeft het als precies kompas
In deze keer bestaan
Mijn richting aan